

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב

ב"ל 19-04-15492

לפני:

כב' השופטת בכירה עידית איצקוביץ

המערער

**אמנון כהן
ע"י ב"כ עו"ד שי נתן**

המשיב

**המוסד לביטוח לאומי
ע"י ב"כ עו"ד איילת ברעם**

פסק דין

1. לפניי ערעור על החלטת הוועדה הרפואית לעררים (נפגעי עבודה) מיום 31.7.18 (להלן – **הוועדה**) אשר התכנסה מכוח פסק דין ושבחה על הקביעה כי נכותו היציבה של המערער היא בשיעור 10% החל מיום 18.3.15 בהתאם לתקנות הביטוח הלאומי (קביעת דרגת נכות לנפגעי עבודה), התשט"ז – 1956 ומבלי לקבוע נכות זמנית.

2. העובדות:

א. המערער, יליד 1965, הוכר כנפגע עבודה בגין תאונה מיום 17.3.15 בה נחבל בברך שמאל.

ב. הוועדה בישיבה מיום 17.11.16 קבעה כי החל מיום 18.3.15 נכותו היציבה של המערער היא בשיעור 10%.

ג. על החלטה זו הוגש ערעור לבית הדין (בל 17-03-55569).

ד. ביום 15.1.18 ניתן פסק דין בערעור הקובע כך:
"עניינו של המערער יוחזר לוועדה הרפואית לעררים (נפגעי עבודה) באותו הרכב על מנת שתתייחס לעובדה כי המערער עבר ניתוח בברך ביום 2/7/15 ושהה באי כושר מספר חודשים, כמצוין בחוות הדעת מאת ד"ר כהן. לאור האמור תשקול הוועדה אם יש מקום להעניק נכות זמנית, תוך שתנמק אף התייחסותה לחווה"ד.
החלטת הוועדה תהיה מנומקת ומפורטת.
המערער וב"כ יוזמנו לדיון בוועדה ויוכלו לטעון בקצרה בנושא בגינו הוחזר התיק".

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב

ב"ל 15492-04-19

ה. לאחר פסק הדין התקיים דיון בוועדה ביום 31.7.18. הוועדה סיכמה את מסקנותיה כך:

"פגיעה בצד חיצוני של הברך בכיפוף עשויה לגרום לפתיחה של הצד הפנימי של הברך ולמנגנון הפוך בצד החיצוני של הברך.

העובדה שפנה לבדיקה רפואית אשר בה לא נמצא תפליט בברך כעבור 3 שבועות מדברת כנגד קש"ס לפגיעה חמורה כגון קרע של המינסקוס מדיאלי בנוסף לכך שנמצאו שינויים ניווניים בפיקה שבוודאי שאינם תוצאה של חבלה ובמנגנון הפגיעה לא היה מסוגל לגרום לה בהסתמך על תיאור האירוע מפי הנפגע.

לדעת הוועדה אין קשר סיבתי בין הניתוח במינסקוס לבין החבלה באירוע הגדון וגם לא סביר שאחרי ניתוח אמבולטורי יימצא אי כושר לעבודה לתקופה של 5 חודשים. אין מקום לשנות החלטה של ועדה קודמת.

הוועדה עיינה בפסק הדין ובחוות דעת של ד"ר אילן כהן מיום 5.4.2016. בהוראת ביה"ד מתייחסת הוועדה לחוות דעת ד"ר אילן כהן בה מתואר ההליך מיום האירוע ועד ליום בדיקתו מבלי שנקבע חד משמעי שקיים קש"ס אלא מדובר בתיאור אירועים מבלי שהייתה התייחסות לקשר ביניהם. הוועדה גם אינה מקבלת את המלצת גובה הנכות מכיוון שלהערכתו כוללת הנכות מצב עתידי וגם נזק סחסי שלא קשור לאירוע.

לדול השרירים אשר צוין בהערכת הנכות מטעמו אינו מציג ממצא כמותי ולפיכך אין להתייחס לנושא זה".

ו. לטענת המשיב החלטת הוועדה נשלחה למערער ביום 8.8.18 ולכל המאוחר נשלחה ההחלטה ביום 18.10.18 והתקבלה אצל ב"כ המערער. הערעור לבית הדין הוגש ביום 7.4.19.

ז. נוכח מועד הגשת הערעור, המשיב טען כי יש לסלקו על הסף מחמת התיישנות.

3. תמצית טענות הצדדים:

טענות המערער:

א. יש לדחות את טענת ההתיישנות שכן המערער לא קיבל את הפרוטוקול של הוועדה וגם במועד הגשת הערעור הפרוטוקול לא היה בידו למרות שפנה מספר רב של פעמים למשיב לקבל את הפרוטוקול.

ב. ללא פרוטוקול אין אפשרות להגיש ערעור.

ג. הוועדה לא מילאה אחר פסק הדין ולא דנה בשאלת נכות זמנית.

ד. הוועדה לא נימקה מדוע היא מתעלמת מתעודות אי הכושר.

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב

ב"ל 19-04-15492

ה. יש להורות על החלפת הרכב.

טענות המשיב:

א. יש לדחות את הערעור על הסף מחמת התיישנות. אין מחלוקת כי ביום 18.10.18 קיבל המערער את ההחלטה והיה עליו להגיש ערעור גם בהיעדר פרוטוקול, כפי שעשה בסופו של יום, ולא להמתין חצי שנה.

ב. לא נפל פגם משפטי בהחלטה. המערער חולק על שיקול דעתה הרפואי של הוועדה.

ג. הוועדה פעלה על פי פסק הדין ונימקה את קביעותיה הרפואיות והסבירה כי הפציעה בתאונה לא גרמה לניתוח וגם תקופת אי הכושר אינה סבירה.

דיון והכרעה:

לאחר שעיינתי במסמכים שבתיק ושקלתי את טענות הצדדים, מצאתי כי דין הערעור להתקבל. אנמק קביעתי להלן.

4. הנושא הראשון הדורש התייחסות הוא טענת התיישנות שהעלה המשיב.

המועד להגשת ערעור על החלטת ועדה לעררים נקבע בתקנות הביטוח הלאומי (מועד להגשת ערעור על החלטות מסוימות), התשל"ז-1977 (להלן - **התקנות**).

תקנה 1 לתקנות קובעת כי:

"החלטה" - כל אחת מאלה: החלטה של ועדה רפואית לעררים כאמור בסעיף 123 לחוק, החלטה של ועדה רפואית לעררים או של ועדה לעררים כאמור בסעיף 213 לחוק, או קביעת דרגת נכות כאמור בסעיף 10 לחוק".

תקנה 2 לתקנות קובעת כי:

"ערעור על החלטה יוגש לבית הדין האזורי לעבודה תוך שישים ימים מהיום שבו נמסרה ההחלטה למערער..."

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב

ב"ל 15492-04-19-19

1 המערער טוען, כי לא קיבל את המכתב מיום 8.8.18. מכתב זה לשיטת
2 המשיב נשלח אל המערער עצמו יחד עם פרוטוקול הוועדה.
3 לכתב הערעור צורפה תכתובת של ב"כ המערער עם המשיב לאחר מועד
4 משלוח המכתב כאמור. מתכתובת זו עולה כי ב"כ המערער פנה למשיב
5 בטענה שלא התקבל אצלו פרוטוקול הוועדה. ממכתב המשיב מיום 12.9.18
6 עולה כי ב"כ המערער פנה למוקד המשיב בהתייחס לתיקו של המערער,
7 ובמכתב נוסף של ב"כ המערער למשיב מיום 4.10.18 נטען כי לא התקבלה
8 החלטת הוועדה (נספחים ו' – ח' לכתב הערעור). מכתבים אלה תומכים
9 בטענת המערער כי הפרוטוקול לא התקבל אצלו בסמוך ליום 8.8.18. בכך
10 הרים המערער את הנטל המוטל עליו להוכיח, כי לא קיבל את מכתב המשיב
11 מיום 8.8.18 ואת פרוטוקול הוועדה שצורף לו.
12
13 אין מחלוקת, כי ביום 18.10.18 קיבל ב"כ המערער הודעה בה צוין כי הוועדה
14 קבעה למערער נכות בשיעור 10% מיום 18.3.15.
15 עם זאת, ב"כ המערער טוען, כי פרוטוקול הוועדה לא התקבל אצלו והוא
16 ראה אותו לראשונה רק במסגרת הליך זה.
17
18 טענה זו של ב"כ המערער (לגבי אי קבלת הפרוטוקול) נתמכת בעובדה, כי
19 לאחר יום 18.10.18 הוא פנה למשיב במכתב מיום 20.11.18 בו נטען (שוב),
20 כי הפרוטוקול עדיין לא התקבל. אין גם מחלוקת, כי מכתב זה התקבל אצל
21 המשיב, אולם לא נענה.
22
23 בהמשך, לפי הנטען, ניהל ב"כ המערער שיחות טלפוניות עם מוקד מייצגים
24 בתאריכים 18.12.18 ו-30.1.19. בשיחות אלה ביקש ב"כ המערער לקבל את
25 פרוטוקול הוועדה, כעולה מרישומים בזמן אמת (שערך ב"כ המערער
26 בעצמו) אשר הוגשו לתיק. לאור זאת אני מקבלת את טענת המערער, כי
27 פרוטוקול הוועדה לא התקבל אצלו עד למועד הגשת הערעור.
28

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב

ב"ל 15492-04-19

1 השאלה היא, האם במצב בו לא התקבל הפרוטוקול, אך ההחלטה הסופית
2 עצמה התקבלה (ביום 18.10.18), יש מקום לקבל את טענת ההתיישנות
3 בהתייחס לערעור שהוגש כחצי שנה לאחר קבלת ההחלטה.
4
5 שאלה דומה נדונה בעניין סולימאני, ונקבע כי :
6 ככל שלמבוטח נשלחת הודעה בלבד על החלטת הוועדה ללא צירוף פרוטוקול
7 הוועדה, אזי על המבוטח לבקש מהמוסד, תוך פרק זמן סביר שלא יעלה על 30 יום,
8 את הפרוטוקול. ככל שלא יעשה כן, יהא ניתן להעלות נגדו טענת התיישנות.
9 [עב"ל (ארצי) 196-09 מוחמד סולימאני - המוסד לביטוח לאומי (12.7.10)].
10
11 עולה מהאמור כי ככל שנעשתה פנייה לקבלת הפרוטוקול וזה לא נשלח,
12 יהווה הדבר טיעון נגד טענת התיישנות.
13
14 בענייננו, ב"כ המערער פנה למשיב בכתב חודש לאחר המועד בו קיבל את
15 ההחלטה. פנייה זו לא זכתה לכל תגובה. יתר על כן, ב"כ המערער אף
16 המשיך ופנה טלפונית למוקד מייצגים, כעולה מרישומים אותנטיים שנכתבו
17 על ידו, ודרישתו לא נענתה. אין מקום לקבל את טענת ההתיישנות במקרה
18 זה לאור פניות רציפות למשיב משך כשלושה חודשים לאחר קבלת ההחלטה.
19
20 אמנם, פנייה לקבלת הפרוטוקול אינה מצדיקה להתעלם לחלוטין מפרק
21 הזמן שחלף ממועד קבלת ההחלטה (ללא פרוטוקול) ועד הגשת הערעור, שכן
22 ניתן להגיש ערעור פורמלי (ראה עניין סולימאני).
23
24 ברם, במקרה זה, לאור העובדה כי הערעור הוגש מספר חודשים לאחר קבלת
25 ההחלטה, והעובדה כי היו פניות חוזרות ונשנות עד סמוך להגשת הערעור,
26 פניות שזכו להתעלמות מצד המשיב, אין זה צודק לדחות את הערעור מחמת
27 התיישנות.
28
29 יתר על כן, על פי הלכה פסוקה, כאשר מדובר בהחלטת ועדה רפואית
30 לעררים חלה חובה חוקית במקרה זה לציין את המועד להגשת ערעור. על

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב

ב"ל 15492-04-19

1 כן, מקום בו המשיב אינו מציין במכתב ההחלטה את פרק הזמן העומד
2 לרשות המבוטח להגיש ערעור על החלטת הוועדה, אין להעלות טענת
3 התיישנות (ראו: עב"ל 31/98 אליהו סולן - המוסד לביטוח לאומי, פד"ע
4 ל"ד, 488).

5
6 מעבר לכך, כידוע, הפסיקה העדכנית קובעת כי בית הדין מוסמך להאריך
7 מועד להגיש ערעור על ועדה בהינתן טעמים מיוחדים (עב"ל 11-12-33351
8 מוחמד דולאני – המוסד לביטוח לאומי (26.9.17)).

9
10 כמפורט לעיל, המערער המתין לקבלת הפרוטוקול, ולאחר שנראה כי נואש
11 מלפנות למשיב לקבלת המסמכים, הגיש את הערעור. המשיב כאמור התעלם
12 מפניות חוזרות ונשנות של המערער. מדובר בהתנהלות בלתי תקינה.
13 המערער גם לא קיבל הודעה המציינת את המועד החוקי להגשת ערעור.
14 אמנם, המערער היה מיוצג, אך אין הדבר גורע מחובת המשיב לפעול על פי
15 הדין ולציין בהחלטה שנשלחת למערער את פרק הזמן להגשת ערעור.

16
17 עוד יש לזכור, כי סיכויי הערעור אף הם שיקול מרכזי ובמקרה זה, כפי
18 שיבואר להלן, הסיכויים הם טובים.
19 צירוף הנסיבות הללו יחד עם סיכויי הערעור הטובים מהווים טעם מיוחד
20 להארכת מועד.

21
22 **לסיכום**, מכל הטעמים שהובאו לעיל נדחת טענת ההתיישנות.

23
24 5. בהתייחס לגופו של עניין, עיון בהחלטת הוועדה מעלה מספר קשיים משפטיים,
25 המצדיקים לקבל את הערעור, ואסביר:
26 ראשית, המקרה הושב לוועדה מכוח פסק דין ועל כן על הוועדה למלא אחר
27 הוראות פסק הדין. אחת ההוראות בפסק הדין הייתה לדון בנושא הנכות
28 הזמנית עקב הניתוח תוך התייחסות לחוות דעת ד"ר כהן. הוועדה לא מילאה
29 חובתה זו.
30

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב

ב"ל 15492-04-19

- 1 הוועדה ציינה כי אינה מקבלת את חוות דעת ד"ר כהן מהסיבה שאין בה קביעה
2 חד משמעית של קשר סיבתי בין התאונה לניתוח. עוד ציינה הוועדה כי מנגנון
3 הפגיעה אינו תומך בגרימת קרע של המניסקוס, וכי נמצאו גם שינויים ניווניים
4 שאינם תוצאה של התאונה.
- 5
6 עיון בחוות דעת ד"ר כהן מעלה כי קיימת בה התייחסות מפורשת לקשר בין
7 התאונה ואופן קרות התאונה לבין הקרע, ובלשונו של ד"ר כהן: **"הדלת**
8 **שנטרקה ככל הנראה קבעה את השוק למקומה בין הדלת והמסגרת והגוף**
9 **שהמשיך בתנועה יצר מומנט סיבובי שגרם לסהרון להיקרע"**.
- 10
11 הוועדה לא התייחסה לתיאור זה בחוות הדעת ובכך נפלה טעות בהחלטה.
- 12
- 13 6. יתר על כן, הוועדה אף ציינה כי בחוות הדעת **"מדובר בתיאור אירועים מבלי**
14 **שהייתה התייחסות לקשר ביניהם**. דברים אלה לכאורה עומדים בסתירה
15 ברורה לחוות הדעת, שכן חוות הדעת כוללת הסבר מנומק לגבי קיומו של קשר
16 סיבתי.
- 17
- 18 7. הנה כי כן, הוועדה לא מילאה אחר חובתה להתייחס כדבעי לחוות הדעת. בדב"ע
19 לד/258-0 הנ"ל הניג נגד המוסד לביטוח לאומי פד"ע ו 225 נפסק כי:
20 **"כשמדובר בחוות-דעת רפואית שהובאה בפניה - יהיה קשר בין ההנמקה שבחוות-**
21 **הדעת, לבין מידת ההנמקה אשר הוועדה תיתן לעמדה שנקטה לאותה חוות-דעת.**
22 **...**
- 23 **הסדר הטוב מחייב, במקרה כגון זה העומד לדיון, שהוועדה הרפואית תנתח את**
24 **חוות-הדעת הרפואית אשר בפניה, תצביע על הנראה בעיניה כטעות בחוות-דעת,**
25 **ותנמק שלילת מסקנה שבחוות-הדעת."**
- 26
- 27 8. לא זו בלבד שאין התייחסות להסבר המנגנון בחוות הדעת, אף יש בהחלטת
28 הוועדה ביקורת מרומזת כלפי חוסר הסבר בחוות הדעת, למרות שכאמור קיים
29 הסבר.
- 30
- 31 9. בנוסף, החלטת הוועדה אינה עולה בקנה אחד עם העובדה כי קרע המניסקוס
32 הוכר לכאורה כקשור לתאונה. זאת נלמד מעצם העובדה כי הוועדה (בישיבתה

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב

ב"ל 15492-04-19

- 1 טרם פסק הדין) העניקה נכות לפי פריט 48 (ז) (IV) לתקנות. פריט זה מתייחס
- 2 למצב לאחר כריתת מניסקוס.
- 3
- 4 10. גם בחוות הדעת אליה הופנתה הוועדה צוין, כי קרע אובחן בבדיקת מיפוי
- 5 עצמות מיום 14.4.15 היינו פחות מחודש לאחר התאונה.
- 6
- 7 11. משכך, אין הלימה בין קביעת הוועדה כי יש להעניק נכות יציבה בשל מצב
- 8 לאחר כריתת המניסקוס לבין קביעתה, כי הניתוח אינו קשור לקרע המניסקוס.
- 9 גם אם היו סיבות נוספות לניתוח, כגון שינויים ניווניים, אין בכך לשלול את
- 10 העובדה כי בניתוח זה טופל גם הקרע.
- 11
- 12 12. בנסיבות אלה, ונוכח קביעת הוועדה לגבי שינויים ניווניים, היה עליה לשקול
- 13 האם עיתוי הניתוח קשור לתאונה. אם לשיטת הוועדה המערער סבל משינויים
- 14 ניווניים עוד קודם לתאונה, אפשר שלולא התאונה לא היה נדרש לניתוח כלל,
- 15 או למצער לא היה נדרש לו במועד בו בוצע.
- 16
- 17 13. בהתייחס לתקופת אי הכושר, אף אם הוועדה סבורה, כי אין מקום לקבוע אי
- 18 כושר לתקופה של חמישה חודשים, היה עליה לשקול מתן נכות זמנית לפי
- 19 שיקול דעתה. הוועדה לא דנה כלל בשאלה זו והסתפקה בקביעה כי תקופת אי
- 20 הכושר הינה ארוכה מידי, מבלי להעניק נכות כלשהי למצב לאחר ניתוח.
- 21
- 22 14. כללו של דבר, מסקנות הוועדה לגבי השאלה, שהופנתה אליה בפסק הדין, נחזות
- 23 להיות מנומקות. ברם, עיון מעמיק מגלה שאין בהן התייחסות אמיתית לחוות
- 24 הדעת אליה הופנתה והן גם אינן מתיישבות עם החלטתה של הוועדה להעניק
- 25 נכות יציבה בגין מצב לאחר כריתת מניסקוס.
- 26
- 27 15. במצב דברים זה, נראה, כי דעתה של הוועדה נעולה ויש הצדקה להיעתר לבקשת
- 28 המערער להעביר את המקרה לוועדה בהרכב חדש.
- 29

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב

ב"ל 15492-04-19

סוף דבר

1

2

16. עניינו של המערער יועבר לוועדה בהרכב חדש אשר תדון בערר שהוגש על
 החלטת הוועדה מדרג ראשון מיום 29.5.16. לפני הוועדה בהרכבה החדש לא
 יעמדו פרוטוקולים של הוועדה לעררים על כל ישיבותיה, פסק הדין הקודם
 ופסק דין זה, למעט הסעיף הנוכחי.

7

17. המשיב יישא בהוצאות המערער בסך 3,500 ₪.

9

18. על פסק דין זה ניתן להגיש רשות ערעור לבית הדין הארצי בתוך 30 יום ממועד
 קבלתו אצל הצד המבקש לעשות כן.

11

12

13

14. ניתן היום, ה' אדר תש"פ, (01 מרץ 2020), בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.

15

עידית איצקוביץ, שופטת בכירה

16

17

18

19

20

21

22